

Gessamí Boada: «En 'L'art d'estimar' he volgut ser molt honesta i mostrar-me vulnerable»

Estrenem en primícia el darrer senzill de la mataronina | Parlem amb la cantautora sobre 'L'art d'estimar'

Gessamí Boada | Juan Miguel Morales

La cantautora i traductora mataronina **Gessamí Boada** presenta el seu tercer àlbum, *L'art d'estimar* (Satélite K, 2022). Després de *White flowers* (Microscopi, 2018) i *On començo jo* (Microscopi, 2020), estrena un nou treball en el qual, igual que els anteriors, combina l'anglès amb el català. Aquesta vegada en un àlbum inspirat en la psicoanàlisi, poètic, íntim i madur, que gira al voltant de l'amor romàntic i l'estimació per la vida, enregistrat amb la producció d'Arnau Figueres i Kquimi Saigi. Estrenem en primícia un dels senzills del disc, "No demano gran cosa".

L'art d'estimar és un disc xop d'angoixa amarada de desamor, des de "Llàgrimes de gel" fins al vers punyent *¿em vas dir que l'amor ens desafina com un piano vell* de "Desafinada", que és una aclucada d'ull a "Desafinado" del brasiler **Antônio Carlos Jobim** i alhora un poema adaptat de Sònia Moll. La música li va sortir fluidament al piano, "de manera orgànica". L'altra musicació de l'àlbum és la que estrenem, "No demano gran cosa", de **Miquel Martí i Pol**.

Estrenem "No demano gran cosa", que adapta un poema de Miquel Martí i Pol. Què t'ha dut

a musicar-lo?

És un poema que m'agrada molt des d'adolescent, de fet el tenia a l'agenda de l'institut. Trobo molt interessant com canvia el significat de les paraules canviant-ne l'ordre. És un clar exemple del poder de la paraula en la recerca de la llibertat de l'individu. El vaig musicar fa uns anys i el vaig acabar l'any passat, encaixava perfectament amb la sonoritat i temàtica del disc. És un cant a la llibertat i d'amor a la vida.

La teva formació es va iniciar a l'Esmuc i ha passat també pel Taller de Músics i Alemanya. Què has incorporat de cada etapa?

Cada pas m'ha condicionat moltíssim, tant en el llenguatge, perquè faig servir elements del jazz apresos a l'Esmuc, com en la faceta de *songwriting* que vaig estudiar a Alemanya. Escriure cançons em semblava molt difícil, però amb l'aprenentatge ha resultat fàcil, i ara m'hi sento molt a gust.

L'aprenentatge és clau en la teva carrera?

Sí, fa deu anys que estudio sense parar i ara segueixo estudiant veu i faig formacions. Compagino la faceta de cantautora amb la feina de professora de *vocal coach*, al cicle Superior del Taller de Músics, i també a les escoles municipals de Tiana i Premià.

Després de dos discos amb el Segell Microscopi, 'White Flowers' (2018) i 'On començo jo' (2002), has fitxat per Satélite K. Per què?

Tenia ganes de fer un canvi i, a més, Microscopi s'ha anat especialitzant en la música d'arrel i folk. Aquest disc és diferent i volia treballar amb un equip més gran. Tinc la sensació que cada treball respon a una nova faceta de mi. *L'art d'estimar* és molt íntim, molt recollit i més coherent, té sentit de dalt a baix, amb una temàtica compartida. Ens va costar molt triar el senzill perquè el veig com un paquet. És el meu primer àlbum majoritàriament en català, centrat en la meua llengua materna, perquè he volgut ser molt honesta i mostrar-me vulnerable, com si fos un diari.

El títol té alguna cosa a veure amb la lectura del psicoanalista nord-americà d'origen alemany Erich Fromm?

És curiós, però els anteriors títols van sorgir molt clars i obvis, i aquest vaig estar mesos pensant com titular-lo, fins al punt que ja estava angoixada. I un dia, enregistrant guitarres amb **Darío Barroso**, el coproductor i percussionista **Arnau Figueres**, que ho ha supervisat tot, i el teclista **Kquimi Saigi**, vaig trobar-me amb el llibre *L'art d'estimar* d'Erich Fromm i va ser com un amor a primera vista. El vaig llegir i, tot i que hi ha coses que no m'agraden, com a títol va ser perfecte.

Però és més aviat un disc de ruptura, oi?

Sí, és un disc de desamor. Personalment vaig tenir una ruptura i el moment personal em va portar cap aquí. Venia d'una relació sentimental molt llarga i trobar-me en aquesta situació va fer que hagués de travessar un procés de dolor i de dol, per sort, a través de la música. Volia transmetre que estimar és com una planta d'amor que s'ha d'anar regant. Són etapes, l'amor s'acaba, l'amor canvia i amb les cançons vaig anar acceptant-ho.

Gessamí Boada Foto: Juan Miguel Morales

No has tingut col·laboradors -a diferència de discos anteriors, amb Judit Nedermann o Elena Gadel. Creus que la teva veu s'ha consolidat per arribar a nous públics?

Vull pensar que sempre puc arribar a més gent, tot i que costa molt arribar al gran públic. Fer música és més accessible, però els mitjans de comunicació no ho posen fàcil, segurament perquè hi ha més competència i el públic no és tan curiós com ens agradaria. De fet, em passa sovint que hi ha gent que em ve a veure i se sorprèn per què no em coneixia o s'enfada per no saber que existia la meua proposta. Encara hi ha certa desconexió entre artistes i públic.

Has escrit una cançó que parla de la teva veu en francès ("Ma voix") i una altra d'amor en anglès ("Love Is You"). Per què?

Abans de ser cantant havia fet la carrera de traducció de francès i anglès, i també vaig fer un Erasmus a París. Una nit estava mirant la pel·lícula *La família Bélier* (Éric Lartigau, 2014), de la qual Hollywood va fer el remake *Coda* (Sian Heder, 2021), i vaig pensar que si l'entenia en francès, per què no escrivia una cançó en aquesta llengua? I vaig fer "Ma voix", on canto que sempre ens tenim a nosaltres mateixes, sempre em tinc a mi mateixa.

Cançons com "Ara soc ocell" recorden David Mauricio, amb qui vas col·laborar al seu disc 'Ocells perduts' (Segell Microscopi, 2017). Quins altres artistes t'han inspirat?

La cançó "Ara soc ocell" la vaig escriure just abans de la ruptura, ara fa un any. En canvi, és ara que ja sento que puc començar a volar. M'inspiren molt amics artistes com ara **David Mauricio, Enric Verdaguer, Anaïs Vila, Alícia Rey o Maria Jaume**. Són gent molt inspiradora. De fet, vaig deixar el grup **WOM's Collective** fa un parell d'anys perquè volia focalitzar l'energia en el meu projecte. Psicològicament, tinc tants perfils que no arribo a més.